विश्वस्याभिभवितारं, 'उग्रं' अनभिभवनीयं 'सहोदां' बल-प्रदम् ॥

अथ वपाया याज्यामाह। "जनिष्ठा उग्रः सहसे तुराय। [४]। मन्द्र ओजिष्ठो बहुलाभिमानः। अवर्द्धन्निन्द्रं मरुतश्चिदत्र। माता यद्वीरं दधनद्धनिष्ठा" इति। हे इन्द्र, त्वं 'उग्रः' परैरप्रधृष्यः, 'जनिष्ठः' उत्पन्नोऽसि। किमर्थं 'सहसे' वैरिबलस्य, 'तुराय' हिंसार्थं। कीदृश इन्द्रः, 'मन्द्रः' हर्षयुक्तः, 'ओजिष्ठः' बलवत्तरः, 'बहुलाभिमानः' प्रभूताहङ्कारः। 'मरुतश्चित्' मरुतोऽपि, बलकर्म्मणि वृत्रवधादिके 'इन्द्रं','अवर्द्धन्' वर्द्धितवन्तः। किञ्च 'धनिष्ठा' अतिशयेन धनवती, 'माता' अदितिरूपा, 'यद्वीरं' यमिन्द्रं, शूरं 'दधनत्' धारितवती, तमिन्द्रमवर्द्धन्नित्यन्वयः ॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "क्वस्या वो मरुतः स्वधासीत्। यन्मामेकꣳ समधत्ताहिहत्ये। अहꣳ ह्युग्रस्तविषस्तुविष्मान्। विश्वस्य शत्रोरनमं बधस्तैः" इति। इन्द्रस्य मरुताञ्च परस्परसम्वादोऽयम् अहिनामकस्यासुरस्य बधे मरुतः इन्द्रस्य साहाय्यमकृत्वा पलायिताः, अतस्तान् प्रतीन्द्रः कुपित एवं ब्रवीति, हे 'मरुतः', 'यत्' यस्मात् कारणात्, 'अहिहत्ये' अहिनामकशत्रोर्बधे, 'मामेकम्', एव यूयं 'समधत्त' संयोजितवन्तः, तदानीं 'वः' युष्माकं, सा 'स्वधा' अन्ननिमित्तस्य शक्तिः, 'क्वस्य' क्वासीत्, कुत्र गता, अथवा किं युष्माभिः 'अहं ह्युग्रः' अहमेवातितीव्रः, 'तविषः' महान्, 'तुविष्मान्'